

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 29ης Ιουνίου 1993 *

Στην υπόθεση C-298/89,

Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ, εκπροσωπούμενη από τους Ian S. Forrester, QC, δικηγόρο Σκωτίας, και Richard O. Plender, QC, δικηγόρο Αγγλίας και Ουαλίας, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο Loesch & Wolter, 8, rue Zithe,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενου από τους Antonio Sacchetini, διευθυντή της Νομικής Υπηρεσίας, και Jacques Delmoly, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Jörg Käser, διευθυντή της Διευθύνσεως Νομικών Υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad-Adenauer,

καθού,

υποστηριζόμενου από

το **Βασίλειο της Ισπανίας**, εκπροσωπούμενο από τον Javier Conde de Saro, γενικό διευθυντή της Διευθύνσεως Συντονισμού των Κοινοτικών Νομικών και Θεσμικών Θεμάτων, και τη Rosario Silva de Lapuerta, abogado del Estado, της Υπηρεσίας Κοινοτικών Διαφορών, με τόπο επιδόσεων την Πρεσβεία της Ισπανίας στο Λουξεμβούργο, 4-6, boulevard E. Servais,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

το **Ηνωμένο Βασίλειο της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας**, εκπροσωπούμενο από τον John E. Collins, του Treasury Solicitor's Department, επικουρούμενο από τον Derrick Wyatt, barrister, με τόπο επιδόσεων την Πρεσβεία του Ηνωμένου Βασιλείου στο Λουξεμβούργο, 14, boulevard Roosevelt,

την **Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων**, εκπροσωπούμενη από τον Thomas Van Rijn, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Nicola Anneschino, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

παρεμβαίνοντες,

που έχει ως αντικείμενο, κατά το παρόν στάδιο της διαδικασίας, το παραδεκτό της προσφυγής που ασκήθηκε δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ με αίτημα την ακύρωση του άρθρου 2, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/463/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 1989, για την τροποποίηση της οδηγίας 83/416/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1983, σχετικά με την έγκριση τακτικών διαπεριφερειακών αεροπορικών υπηρεσιών για τη μεταφορά επιβατών, ταχυδρομείου και εμπορευμάτων μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L 226, σ. 14),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους Ο. Due, Πρόεδρο, Κ. Ν. Κακούρη, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg και J. L. Murray, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, R. Joliet, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, F. Grévisse, M. Díez de Velasco, P. J. G. Karpelyn και D. A. O. Edward, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: J.-G. Giraud

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 6ης Μαΐου 1992, κατά την οποία το Συμβούλιο εκπροσωπήθηκε από τον Antonio Sacchetti και τον John Carbery, νομικό σύμβουλο, και το Βασίλειο της Ισπανίας από τον Alberto José Navarro Gonzalez, γενικό διευθυντή της Διευθύνσεως Συντονισμού των Κοινοτικών Νομικών και Θεσμικών Θεμάτων,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 4ης Μαΐου 1993,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Σεπτεμβρίου 1989, η Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ ζήτησε, δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ, την ακύρωση του άρθρου 2, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/463/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Ιουλίου 1989, για την τροποποίηση της οδηγίας 83/416/ΕΟΚ σχετικά με την έγκριση τακτικών διαπεριφερειακών αεροπορικών υπηρεσιών για τη μεταφορά επιβατών, ταχυδρομείου και εμπορευμάτων μεταξύ των κρατών μελών (ΕΕ L 266, σ. 14).
- 2 Η οδηγία 83/416/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 25ης Ιουλίου 1983 (ΕΕ L 237, σ. 19), θεσπίζει ένα κοινοτικό πρόγραμμα για την έγκριση, εκ μέρους των κρατών μελών, των τακτικών διαπεριφερειακών αεροπορικών γραμμών μεταξύ των κρατών αυτών, με σκοπό την προώθηση της αναπτύξεως του ενδοκοινοτικού αεροπορικού δικτύου. Αφορά κυρίως τη διαδικασία εγκρίσεως που πρέπει να ακολουθείται, τους λόγους για τους οποίους είναι δυνατή η άρνηση χορηγήσεως της εγκρίσεως, καθώς και τον τρόπο εγκρίσεως των εφαρμοζομένων ναύλων.
- 3 Η οδηγία αυτή τροποποιήθηκε για πρώτη φορά από την οδηγία 86/216/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 26ης Μαΐου 1986 (ΕΕ L 152, σ. 47), προκειμένου να εξαιρεθούν προσωρινά από την εφαρμογή της, υπό τους ίδιους όρους που ισχύουν για τα ελληνικά νησιά τα οποία είχαν εξαιρεθεί με την οδηγία 83/416, οι αερολιμένες των νησιών του Ατλαντικού που αποτελούν την αυτόνομη περιοχή των Αζορών και ο αερολιμένας του Πόρτο, λόγω της ανεπάρκειας των αεροπορικών συγκοινωνιών στα νησιά αυτά και του ότι η υποδομή του αερολιμένα του Πόρτο βρισκόταν ακόμα υπό ανάπτυξη.

- 4 Η ως άνω οδηγία τροποποιήθηκε στη συνέχεια από την προαναφερθείσα οδηγία 89/463, της 18ης Ιουλίου 1989, η οποία, βάσει της κτηθείσας εμπειρίας, θεσπίζει νέους κανόνες με σκοπό να προσφερθούν στις αεροπορικές εταιρίες περισσότερες δυνατότητες αναπτύξεως των αγορών και των απευθείας συνδέσεων μεταξύ των διαφόρων περιφερειών της Κοινότητας σε σχέση προς τις μη απευθείας συνδέσεις. Ουσιαστικά, η τελευταία αυτή οδηγία επεκτείνει την εφαρμογή του προβλεπομένου καθεστώτος στα δρομολόγια που εκτελούνται με αεροσκάφη χωρητικότητας άνω των 70 θέσεων και καταργεί πολλούς λόγους για τους οποίους ήταν δυνατή η άρνηση εγκρίσεως των τακτικών διαπεριφερειακών αεροπορικών γραμμών και τους οποίους πρόβλεπε η αρχική οδηγία. Επιπλέον, στην οδηγία 89/463 περιέχεται διάταξη η οποία αναστέλλει την εφαρμογή της οδηγίας όσον αφορά τον αερολιμένα του Γιβραλτάρ έως την ημερομηνία εφαρμογής του καθεστώτος συνεργασίας που συμφωνήθηκε μεταξύ των κυβερνήσεων του Βασιλείου της Ισπανίας και του Ηνωμένου Βασιλείου.
- 5 Η διάταξη αυτή, που περιέχεται στο άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας και η οποία αποτελεί το αντικείμενο της υπό κρίση προσφυγής, έχει ως εξής:
- «Η εφαρμογή των διατάξεων της παρούσας οδηγίας στον αερολιμένα του Γιβραλτάρ αναστέλλεται μέχρις ότου τεθούν σε εφαρμογή οι διακανονισμοί που περιέχονται στην κοινή δήλωση των υπουργών εξωτερικών του Βασιλείου της Ισπανίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της 2ας Δεκεμβρίου 1987. Οι κυβερνήσεις του Βασιλείου της Ισπανίας και του Ηνωμένου Βασιλείου θα ενημερώσουν σχετικά το Συμβούλιο για την ημερομηνία αυτή.»
- 6 Η κοινή δήλωση των υπουργών εξωτερικών του Βασιλείου της Ισπανίας και του Ηνωμένου Βασιλείου της 2ας Δεκεμβρίου 1987 προβλέπει μεταξύ άλλων, στο σημείο 8, ότι το καθεστώς της από κοινού χρησιμοποιήσεως του αερολιμένα του Γιβραλτάρ θα αρχίσει να ισχύει μόλις οι βρετανικές αρχές κοινοποιήσουν στις αντίστοιχες ισπανικές αρχές τη θέση σε ισχύ των νομοθετικών πράξεων που είναι αναγκαίες για την εφαρμογή του σημείου 3.3 (τελωνειακός έλεγχος και έλεγχος των εισερχομένων μεταναστών σε κάθε έναν από τους αεροσταθμούς), καθώς και ότι η κατασκευή του ισπανικού αεροσταθμού θα περατωθεί, εν πάση περιπτώσει, το αργότερο εντός έτους από της ως άνω κοινοποιήσεως.
- 7 Κατά της προσφυγής, το Συμβούλιο προβάλλει ένσταση απαραδέκτου βάσει του άρθρου 91, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας

του Δικαστηρίου και ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει επί της εν λόγω ενστάσεως χωρίς να εισέλθει στην ουσία.

- 8 Σύμφωνα με το άρθρο 93, παράγραφοι 1 και 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Δικαστήριο επέτρεψε να παρέμβουν, υπέρ των αιτημάτων του καθού, το Βασίλειο της Ισπανίας (διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989), το Ηνωμένο Βασίλειο (διάταξη της 17ης Ιανουαρίου 1990) και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (διάταξη της 21ης Φεβρουαρίου 1990).
- 9 Το Συμβούλιο, προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου που προβάλλει, αμφισβητεί πρώτον την ικανότητα της Κυβερνήσεως του Γιβραλτάρ να είναι διάδικος, υποστηρίζοντας ότι, κατά το βρετανικό δίκαιο, η άσκηση της προσφυγής στην υπό κρίση υπόθεση ανήκει στην αρμοδιότητα του Κυβερνήτη. Στη συνέχεια, υποστηρίζει ότι δεν μπορεί να ασκηθεί προσφυγή ακυρώσεως κατά οδηγίας από φυσικό ή νομικό πρόσωπο δυνάμει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΟΚ. Τέλος, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη διάταξη δεν αφορά την Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ ούτε άμεσα ούτε ατομικά.
- 10 Η Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ ζητεί την απόρριψη της ενστάσεως απαραδέκτου. Υποστηρίζει, καταρχάς, ότι η νομική προσωπικότητά της αναγνωρίζεται στο βρετανικό δίκαιο και περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, την ικανότητα ασκήσεως της υπό κρίση προσφυγής, καθόσον η προσφυγή αυτή αφορά «συγκεκριμένο ζήτημα τοπικού ενδιαφέροντος» υπό την έννοια του άρθρου 55 του διατάγματος της 23ης Μαΐου 1969 περί του Συντάγματος του Γιβραλτάρ και της επίσημης υπουργικής εγκυκλίου της ίδιας ημέρας, η οποία συγκαταλέγει μεταξύ των αρμοδιοτήτων των υπουργών του Γιβραλτάρ τον τουρισμό και τη διοίκηση του αεροσταθμού πολιτικής αεροπορίας. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει, εξάλλου, ότι το άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας 89/463 συνιστά απόφαση χωριστή από την οδηγία, η οποία, ως παράγουσα άμεσο αποτέλεσμα, υπόκειται στον έλεγχο του Δικαστηρίου βάσει του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Τέλος, η Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ υποστηρίζει ότι η διάταξη την αφορά άμεσα και ατομικά λόγω της μορφής της συμμετοχής της στη διαδικασία εγκρίσεως των αεροπορικών γραμμών, ως υπεύθυνη για την προώθηση της ευημερίας του λαού του Γιβραλτάρ και ως κύριο του αεροσταθμού.

- 11 Όλοι οι παρεμβαίνοντες προέβαλαν και ανέπτυξαν την ένσταση απαραδέκτου που προβάλλει το Συμβούλιο. Ειδικότερα, το Ηνωμένο Βασίλειο υποστηρίζει ότι, ενόψει των συνταγματικών διατάξεων που διέπουν το Γιβραλτάρ, προσφυγή ενώπιον δικαστηρίου επ' ονόματι της Κυβερνήσεως του Γιβραλτάρ σε διαδικασία αφορώσα την τήρηση διεθνών υποχρεώσεων μπορεί να κινηθεί, στην ευνοϊκότερη για την προσφεύγουσα περίπτωση, μόνον κατόπιν εντολής του Κυβερνήτη. Το Βασίλειο της Ισπανίας και η Επιτροπή υπογραμμίζουν, από την πλευρά τους, ότι η προσβαλλόμενη οδηγία δεν περιέχει καμία ατομική απόφαση δυνάμενη να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής υπό την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 12 Στην έκθεση ακροατηρίου αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά, η εξέλιξη της διαδικασίας, καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων όσον αφορά την ένσταση απαραδέκτου. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται κατωτέρω παρά μόνο καθόσον απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.
- 13 Το άρθρο 173 της Συνθήκης ΕΟΚ προβλέπει τα ακόλουθα:

«Το Δικαστήριο ελέγχει τη νομιμότητα των πράξεων του Συμβουλίου και της Επιτροπής, εκτός των συστάσεων και γνωμών. Για τον σκοπό αυτόν είναι αρμόδιο να αποφαινεται επί προσφυγών που ασκούνται από κράτος μέλος, το Συμβούλιο ή την Επιτροπή λόγω αναρμοδιότητας, παραβάσεως ουσιώδους τύπου, παραβάσεως της παρούσης Συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της ή λόγω καταχρήσεως εξουσίας.

Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται με τις ίδιες προϋποθέσεις να ασκήσει προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό, καθώς και κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά (...).»

- 14 Δεδομένου ότι η Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ δεν περιλαμβάνεται, ούτε εξάλλου διατείνεται ότι περιλαμβάνεται, μεταξύ των προσφευγόντων που προβλέπονται στο πρώτο εδάφιο του άρθρου 173, το παραδεκτό της προσφυγής της πρέπει να κριθεί αποκλειστικά βάσει των διατάξεων του δεύτερου εδαφίου του άρθρου αυτού.

- 15 Πρέπει, καταρχάς, να υπενθυμιστεί ότι το Δικαστήριο, ήδη με την απόφαση της 14ης Δεκεμβρίου 1962, 16/62 και 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes κατά Συμβουλίου (Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 829), διευκρίνισε ότι ο όρος «απόφαση» του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης πρέπει να εκλαμβάνεται υπό την τεχνική έννοια που προκύπτει από το άρθρο 189 της ίδιας Συνθήκης και ότι το κριτήριο της διακρίσεως μεταξύ πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα και αποφάσεως υπό την έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου πρέπει να αναζητείται στη γενική ή μη γενική ισχύ της πράξεως.
- 16 Υπενθυμίζεται επίσης ότι οι οδηγίες, καιτοι καταρχήν δεσμεύουν μόνον τους αποδέκτες τους, που είναι τα κράτη μέλη, αποτελούν κανονικά μια μορφή έμμεσης νομοθετικής ή κανονιστικής ρυθμίσεως. Το Δικαστήριο είχε, εξάλλου, την ευκαιρία να χαρακτηρίσει μια οδηγία ως πράξη γενικής ισχύος (βλ. π.χ. την απόφαση της 22ας Φεβρουαρίου 1984, 70/83, Kloppenburg, Συλλογή 1984, σ. 1075, σκέψη 11, ή τη διάταξη της 13ης Ιουλίου 1988, 160/88 R, Fédération européenne de la santé animale κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4121, σκέψη 28).
- 17 Εξάλλου, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η γενική ισχύς και, επομένως, η κανονιστική φύση μιας πράξεως δεν θίγεται από τη δυνατότητα περισσότερο ή λιγότερο ακριβούς προσδιορισμού του αριθμού ή ακόμα και της ταυτότητας των υποκειμένων δικαίου στα οποία εφαρμόζεται σε δεδομένη στιγμή, εφόσον είναι βέβαιον ότι η εφαρμογή αυτή χωρεί δυνάμει μιας αντικειμενικής νομικής ή πραγματικής καταστάσεως που ορίζεται με την πράξη, σε σχέση με τους σκοπούς της τελευταίας (αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 1968, 6/68, Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 791· της 16ης Απριλίου 1970, 64/69, Compagnie française commerciale et financière κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-1971, σ. 301, σκέψη 11· της 30ής Σεπτεμβρίου 1982, 242/81, Roquette Frères κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1982, σ. 3213, σκέψη 7· της 26ης Απριλίου 1988, 97/86, 193/86, 99/86 και 215/86, Αστερίς κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 2181, σκέψη 13· προαναφερθείσα διάταξη της 13ης Ιουλίου 1988, Fédération européenne de la santé animale κατά Συμβουλίου, σκέψη 29· απόφαση της 24ης Νοεμβρίου 1992, C-15/91 και C-108/91, Buckl κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. I-6061, σκέψη 25).
- 18 Τέλος, το Δικαστήριο έχει ήδη δεχθεί ότι περιορισμοί ή παρεκκλίσεις προσωρινής φύσεως (προαναφερθείσες αποφάσεις Zuckerfabrik Watenstedt κατά Συμβουλίου και Compagnie française commerciale et financière κατά Επιτροπής, σκέψεις 12 έως 15) ή τοπικής ισχύος (απόφαση της 18ης Ιανουαρίου 1979, 103/78 έως 109/78, Société des usines de Beauport κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 13, σκέψεις 15 έως 19), που τυχόν περιέχει μια διάταξη αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του συνόλου των διατάξεων στις οποίες περιλαμβάνεται η εν λόγω διάταξη και, εφόσον δεν έχουν θεσπιστεί κατά κατάχρηση εξουσίας, καλύπτονται από τη γενική φύση των διατάξεων αυτών.

- 19 Στην υπό κρίση περίπτωση, η γενική ισχύς της οδηγίας 89/463 δεν αμφισβητείται όσον αφορά όλες τις διατάξεις πλην του άρθρου 2, παράγραφος 2. Πράγματι, η οδηγία αυτή αφορά όλες τις τακτικές διαπεριφερειακές αεροπορικές γραμμές της Κοινότητας και τροποποιεί το σύστημα εγκρίσεως των γραμμών αυτών από τα κράτη μέλη.
- 20 Όσον αφορά την προσβαλλόμενη διάταξη, αναστέλλει την εφαρμογή του νέου αυτού καθεστώτος για τις υπηρεσίες μεταφοράς από και προς το Γιβραλτάρ έως την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος των μέτρων που προβλέπονται στην κοινή δήλωση στην οποία προέβησαν οι υπουργοί εξωτερικών του Βασιλείου της Ισπανίας και του Ηνωμένου Βασιλείου στις 2 Δεκεμβρίου 1987. Έτσι, θίγει εξίσου όλους του αερομεταφορείς που επιθυμούν να προβούν στην εκμετάλλευση απευθείας διαπεριφερειακής αεροπορικής γραμμής μεταξύ ενός άλλου αερολιμένα της Κοινότητας και του αερολιμένα του Γιβραλτάρ και, γενικότερα, όλους τους χρήστες αυτού του αερολιμένα. Συνεπώς, εφαρμόζεται σε καταστάσεις αντικειμενικώς καθοριζόμενες.
- 21 Πρέπει, εξάλλου, να παρατηρηθεί ότι ο αερολιμένας του Γιβραλτάρ δεν είναι ο μόνος ο οποίος έχει προσωρινά εξαιρεθεί από το κατά τόπον πεδίο εφαρμογής της οδηγίας. Άλλοι αερολιμένες (όπως των ελληνικών νησιών, των νησιών του Ατλαντικού που αποτελούν την αυτόνομη περιοχή των Αζορών, καθώς και του Πόρτο) έχουν ήδη αποτελέσει, δυνάμει των προαναφερθεισών οδηγιών 83/416, της 25ης Ιουλίου 1983, και 86/216, της 26ης Μαΐου 1986, αντικείμενο προσωρινής εξαίρεσεως εφαρμογής για λόγους τεχνικής ή οικονομικής φύσεως, όπως η ανεπάρκεια των αεροπορικών συγκοινωνιών ή οι υπό εξέλιξη εργασίες αναπτύξεως της υποδομής των αερολιμένων.
- 22 Όσον αφορά τον αερολιμένα του Γιβραλτάρ, η επίδικη οδηγία δικαιολογεί την αναστολή της εφαρμογής της ως προς αυτόν, αναφερόμενη στη συμφωνία που περιέχεται στην κοινή δήλωση στην οποία προέβησαν οι υπουργοί εξωτερικών του Βασιλείου της Ισπανίας και του Ηνωμένου Βασιλείου στις 2 Δεκεμβρίου 1987. Η αναφορά αυτή αποτελεί τη διαπίστωση ενός αντικειμενικού εμποδίου για την εφαρμογή της οδηγίας, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών της τελευταίας. Πράγματι, ενόψει της διενέξεως, στην οποία διά μακρών αναφέρθηκε η ίδια η προσφεύγουσα, μεταξύ του Βασιλείου της Ισπανίας και του Ηνωμένου Βασιλείου όσον αφορά την κυριαρχία επί του εδάφους στο οποίο βρίσκεται ο αερολιμένας του Γιβραλτάρ, καθώς και των δυσκολιών εκμετάλλευσσεως του αερολιμένα τις οποίες συνεπάγεται αυτή η διένεξη, η ανάπτυξη των αεροπορικών μεταφορών μεταξύ του εν λόγω αερολιμένα και των λοιπών αερολιμένων της Κοινότητας εξαρτάται από την εφαρμογή του καθεστώτος συνεργασίας που συμφωνήθηκε μεταξύ των δύο κρατών.

- 23 Υπό τις συνθήκες αυτές, το άρθρο 2, παράγραφος 2, της οδηγίας δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 173, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, αλλά, αντιθέτως, καλύπτεται από τον γενικό χαρακτήρα της οδηγίας αυτής.
- 24 Συνεπώς, η προσφυγή είναι απαράδεκτη και πρέπει να απορριφθεί χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιποί ισχυρισμοί που προβλήθηκαν προς στήριξη της ενστάσεως απαραδέκτου.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 25 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η Κυβέρνηση του Γιβραλτάρ ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Βασίλειο της Ισπανίας, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή, παρεμβαίνοντες, θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.**
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

3) Το Βασίλειο της Ισπανίας, το Ηνωμένο Βασίλειο και η Επιτροπή, παρεμβαίνοντες, θα φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.

Due	Κακούρης	Rodríguez Iglesias	Zuleeg	Murray
	Mancini	Joliet	Schockweiler	Moitinho de Almeida
Grévisse	Díez de Velasco		Kapteyn	Edward

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Ιουνίου 1993.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος

O. Due